

Mijmersteen

Een mysterieuze revolutie op een Zweeds eiland

Colofon

ISBN: 978 94 6365 577 4

1e druk 2023

© 2023, Co Conelis

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Omslagontwerp en omslagfoto: Fronica Greijdanus

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Mijmersteen

Een mysterieuze revolutie op een Zweeds eiland

Roman

Co Conelis

 Elikser
UITGEVERIJ

Till min älskling
Voor mijn lief

Eenieder draagt een dwaas onder zijn jas
maar de een weet hem beter te verbergen dan de ander.

Zweeds spreekwoord

Vooraf

Geheel volgens afspraak is het manuscript van dit boek voor het ter perse gaan ter goedkeuring voorgelegd aan een comité van negen eilandbewoners. Vanaf het moment dat het gerucht de ronde deed dat er een verhaal geschreven zou worden dat zich afspeelt op hun eiland, waren de bewoners van Lönnö achterdochtig en terughoudend. Slechts na de uitdrukkelijke toezegging dat een door hen zelf samengesteld comité van eilandbewoners het manuscript vóór uitgave mocht lezen, becommentariëren én dat het commentaar vooraf in het boek vermeld zou worden, was men bereid vreemde ogen te gedogen.

Conform de afspraak, volgt hieronder de integrale tekst van het commentaar van het comité:

Hej,

Na lezing van uw manuscript, kunnen wij u mededelen dat, ofschoon de meningen van de diverse comitéleden nogal uiteenlopen, wij allen het over één ding eens zijn: het verhaal klopt en klopt niet.

Maar, omdat op ons geliefde eiland iedereen over iedereen waakt, iedereen van iedereen zaken kent en door de vingers ziet, is men naar en over elkaar onzeker over de feitelijkheid van de in het boek vermelde gebeurtenissen. Zo kan het zijn dat werkelijkheid en onwerkelijkheid vloeibaar worden en niet meer van elkaar te onderscheiden zijn. Daarmee is alles wat de personen in dit verhaal beleven even waar

als onwaar en wordt pas waarheid in de beleving van de lezer. Dat zo zijnde, kunnen wij constateren dat alles in dit boek een getrouwe weergave is van het leven op ons dierbare eiland Lönnö.

Wij hechten eraan daarbij nog te vermelden dat mocht iemand zich herkennen in een van de personages en zich daarin onheus bejegend voelen, hij of zij, in de context van bovenstaande, ervan uit kan gaan dat de beschreven werkelijkheid niet klopt. Mocht de lezer daarentegen er anders over denken, dan is dat de resultante van diens eigen fantasie.

Met de toezegging dat deze toelichting in een woord vooraf vermeld zal worden, gaan wij als comité van proeflezende eilandbewoners akkoord met de publicatie van het manuscript.

Det är noterat,

Med vänliga hälsningar,

Waarvan akte,

Met vriendelijke groeten,

J.A. Andersson,

ordförande kommitté

J.A. Andersson,

voorzitter comité

1

Ze heeft weer toegeslagen. Ze weten het zeker. Onderling spreken ze erover, van man tot man, zelden in een groep, uit schaamte.

Bij zijn vertrek wilde hij haar waarschuwen, tevergeefs, zij was er met haar gedachten niet bij. Nog een laatste keer knipt hij met zijn achterlichten om haar aandacht te trekken, maar zonder enige reactie verdwijnt zij uit zijn achteruitkijkspiegel.

Een stofwolk van grijze steenslag dwarrelt uit de grauwe ochtendlucht neer op de gebogen landweg. Achterblijven een lege verte en een tiental Zweedse roodbonten die met hun bolle koeienogen Ismey aanstaren.

‘Jaja ... dames, nu ben ik alleen. Alleen op dit eiland. Alleen in dit vreemde land. Hadden jullie niet van mij gedacht, hè?’ zegt ze zonder antwoord te verwachten.

Voorzichtig zwaait Ismey de koeien opzij. Ze trekt de twee delen van het ijzeren hek naar zich toe, sluit met de klink de middenstijlen tegen elkaar, steekt de ijzeren pin aan de onderkant in het gat in de grond en doet de ring van de ketting aan de bovenkant van de ene helft van het hek over de spijl van de andere helft. Buurmanboer heeft het haar met handen en voeten duidelijk gemaakt, drie keer voorgedaan en op het hart gedrukt: ‘Handelingen die altijd in een vaste volgorde en nauwgezet gedaan moeten worden. Tenminste, als u niet wilt dat de koeien zich een vrije toegang forceren tot uw erf en zich tegoed doen aan de bloemen en kruiden in uw tuin.’

Binnen scharrelt Ismey onwennig rond. Om er zeker van te zijn of haar mobiel op dit noordelijke punt van het eiland bereik heeft, belt ze haar zojuist vertrokken echtvriend in de auto.

‘Hej, hallo, ik zat al op je telefoontje te wachten,’ reageert John vrolijk en vertelt enthousiast over het open landschap, de houten molens, de gestapelde stenen muurtjes rond de akkers, de kleurige huizen, de *faluröd* – Zweeds rood – gekwaste stallen en de donkere luchten die aan zijn autoraam voorbijkomen. ‘O ja, wat ik je wilde zeggen, van Jonas hoorde ik dat er een vreemd verhaal de ronde doet op het eiland over een vrouw in de kerk op het eiland. Het schijnt dat ...’

‘Ja, goed, dan bellen we wel weer. Rij voorzichtig,’ zegt Ismey opgelucht.

Haar telefoon doet het en verder heeft ze geen zin van alles aan te horen. Even twijfelt ze of ze zal toegeven aan de verleiding haar bed weer in te duiken. Het is nog vroeg en onder het dekbed is het waarschijnlijk nog lekker warm. Ze besluit het niet te doen. Het verlangen naar haar atelier is sterker. Ze wil aan de slag.

Het atelier bevindt zich in het *Brygghus*, Stookhuis, een van de twee stenen bijgebouwen, rechts van het grote woonhuis. Het *Brygghus*, daterend uit de late middeleeuwen, was oorspronkelijk een stookhuis waarin op de begane grond uit gerst en graan sterke drank gebrouwen werd en op de bovenverdieping, naast het opgeslagen graan, de landarbeiders hun slaapplek hadden.

Ismey vindt het bijzonder in een gebouw met zoveel historie haar atelier te hebben. Het is een droom die werkelijkheid is geworden. Iedere keer bij binnenkomst heeft ze de onbedwingbare neiging haar oor tegen de muur te drukken en te horen of ze de stemmen van gestorven generaties kan horen fluisteren. Onzin natuurlijk, dat weet ze ook wel, maar het idee vindt ze gewoon leuk.

Haar eerste actie is alle deuren openzetten. Er moet flink geventileerd worden. Er hangt een penetrante stank in de ruimte van de laatste verflus. De binnenmuren zijn ooit afgesmeerd

met een kalk-zandoplossing die door de jaren heen dermate porus is geworden dat het op verschillende plekken afbrokkelt. De Zweedse lijnolieverf die ze samen met haar echtvriend de afgelopen week op de muren heeft gesmeerd om het afbrokkelen tegen te gaan, heeft echter zo'n vreemde geur dat zelfs de aanwezige vlemmuizen op klaarlichte dag op de vlucht sloegen.

In de hoek staat een stapel verhuisdozen, onuitgepakt, met in een daarvan de cd-speler die ze wil meenemen naar het grote huis. Een voor een doorzoekt ze de dozen, totdat ze uiteindelijk uit de laatste doos de cd-speler tevoorschijn haalt. Ze zucht.

‘Wat is dat toch een rare werkelijkheid, wat je zoekt zit altijd in de laatste of onderste doos. Besluit je bij de laatste of onderste doos te beginnen, zit het in de eerste of de bovenste,’ denkt ze hardop.

Als kunstenaar, kunstenaar zoals ze zichzelf liever noemt, ergert ze zich mateloos aan dergelijke wetmatigheden. Ze vindt het een aanslag op de originaliteit en grilligheid van het toeval. Ze houdt niet van regelmaat en al helemaal niet van dingen die altijd op dezelfde manier moeten of behoren te gebeuren. Ze heeft er eerlijk gezegd een godsgruwelijke hekel aan.

Met de cd-speler onder haar arm, gaat Ismey terug naar het grote huis. Ze noemt de *Prästgård*, de pastoriewoning, het ‘grote huis’, omdat het op zijn stenen sokkel met zijn grijs geschilderde houten wanden, zijn zinkplaten dak en zijn majestueuze stenen trap naar de dubbele voordeur hoog uittorent boven de aan weerszijden in de vorm van een hoefijzer gelegen stenen bijgebouwen, het Brygghus en het *Magasin*, het graanmagazijn annex voorraadschuur. Het kolossale en monumentale van de pastoriewoning, het middeleeuwse karakter van de bijgebouwen en de grandeur van de meer dan honderd jaar oude kastanjeboom in het midden van de binnentuin waren voor Ismey de elementen waar ze als een blok voor viel. Vanaf dag één voelt ze zich hier thuis.

Eenmaal binnen geven haar maag en de keukenklok aan dat het

tijd is om eten te maken. Vandaag staat een ouderwets Hollandse maaltijd op het menu: bloemkool, kerriesaus, gekookte aardappelen en een gehaktbal. Ze moet om zichzelf lachen. ‘Ben ik eindelijk in Zweden, ga ik Hollandse kost eten. Hoe origineel is dat?’

Buiten koelt het snel af. Het is eind maart, vroeg donker en de temperatuur is rond het vriespunt. In huis is het stil, raar stil. Ofschoon Ismey blij is met de Prästgård, waar eeuwen achtereen domineesfamilies Gods woord beleden en gevreesd hebben, voelt de stilte in huis, na het vertrek van haar echtvriend, ongemakkelijk, zelfs ietwat naargeestig. Het is alsof ze haar eigen voetstap voelt neerdalen op decennialang bestorven leven. Alsof bij elke beweging de geesten van overleden families haar aankijken en iets van haar willen. Ze hoort haar eigen adem in- en uitgaan. Zelfs het bewegen van haar handen is hoorbaar. Bij elke verplaatsing van haar voet kraken en piepen de eiken planken van de vloer. Ze weet uit eerdere ervaringen, van vakantieweken in Zweden, dat houten huizen behoorlijk kunnen knappen en kraken, maar dit voelt anders. Instinctief loopt ze naar de buitendeur, draait de sleutel in het slot om en duwt de stalen schuif in de uitsparing van de deurpost. Voor het eerst vindt ze het eng alleen in het grote huis. Ze voelt zich opgesloten tussen de donkere silhouetten van de bijgebouwen en de immense slagschaduw van de oude kastanjeboom.

Veel te vroeg gaat ze naar bed. Ze kruipt onder het dekbed op zijn plek. Het ruikt nog naar hem. Het voelt vertrouwd en toch anders. Eigenlijk wil ze niet aan hem denken. Ze heeft zich heilig voorgenomen hem niet te missen en als ze hem mist, er niet aan toe te geven. Diep weggedoken onder het dekbed probeert ze zich af te sluiten voor de geluiden van buiten, het knappen van de houten muren, het geritsel aan de andere kant van het raam en de onbekende dierengeluiden. Krampachtig probeert ze zichzelf in slaap te sussen. Ze telt schaap na schaap, van één tot honderd

en weer terug. Ze denkt aan prettige dingen maar niets helpt. Het lukt niet haar gedachten stil te leggen. Met een diepe zucht doet ze het licht aan. Ze baalt.

‘Je wilde zo graag verandering? Je wilde je leven een nieuwe wending geven en opnieuw beginnen? Wat zeur je dan. Dit hoort er allemaal bij,’ zegt ze hardop.

Ze schudt haar hoofd. Ze is moe van haar eigen gepraat. Ze doet het haar hele leven al; hardop tegen zichzelf praten. Ze heeft geen idee waar die gewoonte vandaan komt. Elke dag praat ze zeker wel tig keer tegen zichzelf alsof ze met z’n tweeën is, alsof ze uit twee personen bestaat. Als kind vond ze het normaal, ze wist niet beter. Later, als puber, twijfelde ze of ze misschien gek of psychisch niet helemaal in orde was. Ze wilde het afleren, uitbannen. Hoezeer ze ook haar best deed, het bleef terugkomen. Uiteindelijk heeft ze het geaccepteerd als een rariteit die bij haar hoort. Nu kan ze soms zelfs om de gesprekken met zichzelf lachen. Vooral als ze het hardop doet waar anderen bij zijn en haar verbaasd aankijken. ‘Niks aan de hand hoor. Ik heb het gewoon gezellig met mezelf,’ zegt ze dan altijd snel.

Voor de zoveelste keer draait ze op haar andere zij. Uitgeput zoekt ze onder haar kussen haar oordoppen en stopt ze diep in haar oren. Eindelijk is het stil.

Half zes schrikt ze wakker. Haar blaas staat op knappen en moet hoognodig gelegegd worden. Met forse tegenzin kruipt ze uit haar warme holletje. Het is steenkoud in huis. De wc-bril lijkt van ijs. Snel maakt ze een kop thee en een boterham met hagelslag. Rillend van de kou beseft ze dat er nu geen donjuan of amoureuze minnaar meer is die haar komt vertroetelen met een ontbijt op bed.

Met thee en boterham kruipt ze terug haar bed in. Haar gedachten dwalen af naar het ongemakkelijke moment waarop ze haar familie meedeelde dat zij en haar echtvriend besloten hadden een huis te kopen op Lönnö, een eiland in de Atlantische

Oceaan aan de oostkust van Zweden. En dat ze daar voorlopig alleen zou gaan wonen. Het sloeg in als een bom. Verbazing alom. Niemand die het begreep. Waarom? Waarom zo ver weg? Ze had toch alles wat haar hartje begeerde? Vragen, vragen en nog eens vragen, met slechts één boodschap: waar begin je aan!

‘Tja, waar begin je aan Ismey? Waarom wilde je weg? Was het een vlucht? Een impulsieve daad? Waarom wilde je alleen gaan wonen, in een onbekend land, zonder enige kennis van de taal en de cultuur? Ja, je doet wel vaker onverwachte dingen, maar zomaar verliefd worden op een eiland en er gaan wonen? Is dat niet erg impulsief?’

‘Misschien ... ik denk dat de tijd rijp was voor een nieuw begin. Volgens mij wilde ik loskomen van alle knellende banden. Los van het verleden. Ik werd verliefd op een plek en wilde opnieuw beginnen. Als je verliefd bent, doe je soms gekke dingen. Nou, misschien is dit gek. In ieder geval, afgaande op de afkeurende blikken en negatieve commentaren, vindt men het raar, ongepast en op z'n zachtst gezegd niet gewoon. Het zij zo, dat ben ik, het is zoals het is.’

‘Ja, zo gaat dat bij jou. Iets komt in je op en je doet. Als anderen verbaasd reageren en vragen naar het waarom, weet je het niet uit te leggen. Diep vanbinnen weet je het natuurlijk wel, maar het komt niet goed je strot uit. Al bij de eerste zinnen is er kortsluiting en is wat je vertelt onsamenvattend.’

‘Klopt. Het is een patroon dat zich steeds herhaalt. Of ik het wil of niet, het gebeurt gewoon. Op zo'n moment is het alsof er twee stemmen in mij tegelijk willen antwoorden en elkaar in de weg zitten. Ik besta gewoon uit twee. De een die spontaan doet, ideeën spuit en vrolijk is en de ander die ernaar kijkt, twijfelt en vaak afkeurt. Twee ineen die meestal in harmonie met elkaar leven en soms elkaar de tent uit vechten. En dat ook nog hardop met elkaar doen. Zoals nu. Doodvermoeiend.’

Met haar hoofd half op het dienblad stopt Ismey haar tweegesprek en schuift het met een duffe kop opzij. De wekker staat op tien uur. Om het huis zingt de wind. Buiten schijnt een schraal zonnetje. Aan de voet van de oude kastanjeboom ontluiken blauwe bloemknopjes in het gras. Het zijn de eerste signalen dat het voorjaar gaat beginnen.

Ismey dwingt zich verticaal en in de benen. De telefoon gaat. Even aarzelt ze. ‘Wat moet ik zeggen? Ik spreek geen woord Zweeds.’

‘Ja, hallo, met Jolien.’

‘O, gelukkig ben jij het Jolien, kan ik tenminste Nederlands praten,’ zegt Ismey opgelucht.

‘Ja, natuurlijk kun je Nederlands met mij praten. Ik wil graag bij je langskomen met mijn kleine ukkepek, schikt dat?’ vraagt Jolien.

Na enig heen-en-weergepraat slaagt Ismey erin het gesprek met een tevreden gevoel te beëindigen. Ze is zelfs een beetje trots op zichzelf. Het is gelukt de boot af te houden. Ze heeft het bezoek op de lange baan kunnen schuiven. Het is niet omdat ze Jolien niet leuk vindt. Ze heeft op dit moment geen zin in bezoek en al helemaal niet in energie in anderen steken. Zichzelf kennde, durft ze meestal geen nee te zeggen en probeert ze het anderen naar de zin te maken. ‘Goed gedaan Ismey. Vakkundig afgepoeierd. Je gaat het nog eens leren.’ Ze lacht om haar eigen compliment.

Het is Palmпасen, de laatste zondag voor Pasen. Ze heeft zich voorgenomen het huis in paasstemming te brengen. Ofschoon niet kerkelijk en zeker niet goed ingevoerd in de christelijke kalender, wil ze het gezellig maken voor de paasdagen.

Eerst nestelt ze zich met een kop koffie en een Zweeds woordenboek voor de televisie. Er is een *gudstjänst*, een kerkdienst, op SVT 1, een van de drie Zweedse televisiezenders die ze kan ontvangen. Het gaat over *mörk och ljus*, donker en licht, en het

verhaal van Franciscus van Assisi. Wat die twee met elkaar te maken hebben, ontgaat haar volledig. Het valt niet mee alles te volgen. Het helpt dat op de Zweedse televisie bijna alles ondertiteld wordt. Ze kijkt nooit naar een kerkdienst. Het is meer uit nieuwsgierigheid naar het nieuwe en de taal. Bovendien voelt het op deze manier een beetje zondag.

Na een halve kerkdienst, te saai en te langdradig, zoekt ze de paasspullen bij elkaar. Enthousiast knipt ze grillige takken uit de tuin, schikt ze in een vaas op de tafel in de woonkamer en hangt er met dunne nylondraadjes beschilderde eieren in, bewaard van voorgaande jaren. In de hal, op het witgeverfde oude omakastje, maakt ze een compositie van een schaal met gekleurde eieren, een paar wollen schaapjes en een kip op buitensporig hoge poten. Ze heeft de kip ooit gekocht omdat ze het zo'n koddig ding vond. Ismey is gek op kleine grappige voorwerpen en aparte curiositeiten. Aan de binnenkant van de buitendeur hangt ze een heksenpop op bezemsteel. Het is een Zweeds gebruik, zo heeft ze gelezen, om de boze geesten buiten te houden. Een gebruik dat ze, nu ze alleen woont, wat graag omarmt. Buiten, in de struiken bij het hek en de zijdeur, knoopt ze met dun ijzerdraad gele, paarse en rode donsveertjes aan de uiteinden van de takken. Ze heeft het overal bij de huizen op het eiland gezien en geconcludeerd dat het kennelijk in Zweden bij Pasen hoort. Bij de Zweedse supermarkt ICA lagen de veertjes te koop in kleine plastic zakjes met kleurige plaatjes van paas- en lentetaferelen.

Binnen een paar uur zijn kamer, hal en buitenentree omgetoverd in vrolijke paassferen met ingrediënten uit twee verschillende culturen: de oer-Hollandse en de Zweedse. Voldaan kijkt ze rond. 'Goed gedaan Ismey. Maar, voor wie heb je het mooi gemaakt?'

'O, nee hè, daar ga ik weer. Dat doe ik altijd.'

'Ja, dat doe je altijd. Zodra je enigszins positief over jezelf denkt, moet je het meteen afzwakken en negatief maken. Het zit in je systeem ingebakken. Je mag niet goed zijn. Van wie heb je dat?'

‘Van wie ik dat heb? Simpel zat. Vanaf de start van mijn bestaan ging het al verkeerd. Al bij de komst op deze aardkloot was ik ongewenst. Mijn moeder wilde nog niet zwanger zijn. Ze had de pest in dat met mijn geboorte het gedaan was met haar vrijheid. Al voor ik op de wereld kwam, had ze een hekel aan me. En mijn vader had liever een jongen. Voor geen van beiden was ik een geschenk uit de hemel of een lot uit de loterij. Ik was een te vroege last. Het was dus, zo kun je gerust concluderen, een allesbehalve sprankelende start. Het heeft me getekend voor de rest van mijn leven. Het zijn mantra’s die in mijn kop blijven rondzingen: “je bent niet gewenst!”, “je deugt niet”, “je kunt het wel, als je maar wil”. Het is een startprogrammering met slechts één uitkomst: je kunt het nooit goed doen. Je kunt je best doen maar het is nooit goed genoeg. Het is een opmaat in je leven die ik niemand toewens. Gemis aan genegenheid en gemis aan liefde haal je nooit meer in. Je blijft hopen. Je blijft je best doen, maar ... van hen van wie je het ten diepste wil, zul je het nooit krijgen. Het is een triest gemis dat als een zwaar deken op de meest onverwachte momenten over je heen valt, als een dief in de nacht.’

Ze haalt een paar keer diep adem. Ze is weer verzeild geraakt in een tweegesprek met zichzelf met slechts één uitkomst: een rot gevoel. Ze weet dat op zo’n moment maar één ding helpt om uit de zwaarte te komen: bewegen. Het is de enige remedie voor een donker hart. Ze besluit naar de zee te gaan.

De zee is vlakbij, acht minuten rijden. De Prästgård ligt op een steenworp afstand van Lökenäs Orde, een natuurreserveaat aan de kust. Ze parkeert de auto voor het houten toegangshek. Bij het uitstappen waait de wind haar hardos in coupe chaos. Met haar hand boven haar ogen tuurt ze over het glooiend groen van de struiken en het grijs van de rotsblokken naar het blauwe van het water van de Atlantische Oceaan. Met volle teugen zuigt ze de koele zeewind, het ruisen van de zee en het schelle gekwetter van de meeuwen diep naar binnen. Langzaam glijdt de zwaarte

van haar af. Geruisloos lossen de sombere gedachten op in de ijle van de zeelucht.

Als door een onzichtbare hand voortgeduwd, opent ze het hek en loopt het slingerpad omhoog naar de grote ronde steen boven op de heuvel. Gezeten op die steen werd ze, toen ze met haar echtvriend voor het eerst de Prästgård bezichtigd had, heen en weer geslingerd tussen hoop en vertwijfeling. Toen, net besloten een poging te wagen de pastorie met bijgebouwen te kopen, voelde deze steen, bij de gedachte dat ze misschien door te hoge biedingen van anderen de koop zouden mislopen, als de steen van de vertwijfeling. Maar nu, voor het eerst alleen terug, voelt het als de steen van de bevrijding. Ze klimt erop en roept uit volle borst: ‘Dit is mijn steen! Hier kan ik mijn gedachten, zo hard als ik wil, over de struiken en het kiezelstrand de zee in knallen. Niemand die er last van heeft. Hier, op deze steen, neem ik mijn plaats in de wereld in. Hier laat ik mijn gevoelens de vrije loop. Dit is mijn meditatiesteen. Nee, beter nog, mijn mijmersteen. Hier mag ik zijn wie ik ben. Hier, aan de eindeloze horizon van de Atlantische Oceaan, te midden van de grillige inhammen in de zee, de steenplateaus, de rode houten *sjöbodars* – boothuisjes –, het kiezelstrand, de glooiend groene weilanden met de wilde orchideeën en de gele, parse, blauwe vetplantjes, ja hier, voel ik tot in de uiteinden van al mijn poriën een nieuw begin. Hier, op mijn mijmersteen, omringd door zon, wind en water, krijgt de kunstenaar in mij inspiratie. Hier is tijd eeuwigheid.’

Op het moment dat een doordringende geur van rottende alg haar neus binnendringt, ontwaakt Ismey uit haar schijnbaar tijdloos universum. Langzaam, haar benen zijn stijf van de kou, laat ze zich van de steen zakken. De zure lucht doet haar beseffen dat het tijd wordt snel huiswaarts te gaan.

Terug bij het hek van de Prästgård komt er vanuit het westen een gordijn van mist opzetten. Binnen een paar minuten trekt